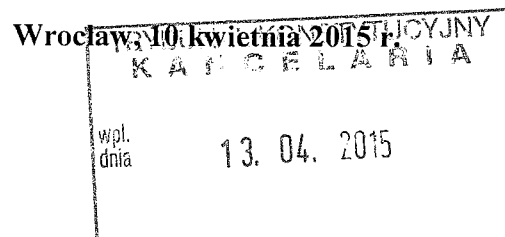

Kancelaria Adwokacka

adv. Dawid Śliwa

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

SKARŻĄCY:

C L. zał.
sp. z .o.o. z siedzibą w W oraz P R ; reprezentowani
przez adwokata Dawida Śliwę z Kancelarii Adwokackiej we Wrocławiu; adres do
korespondencji: ul. Gwarna 21, 50-001 Wrocław; wpisanego na listę adwokatów przy
Okręgowej Radzie Adwokackiej we Wrocławiu pod numerem: 1072.

Organ władzy publicznej, z którym związane jest naruszenie praw i wolności konstytucyjnych:

Sąd Apelacyjny w P w wyroku z dnia września 2010 roku (sygn.), adres:
Trójkole 17 Poznań

Sygn. akt: SK 19/13

PISMO PRZYGOTOWAWCZE PEŁNOMOCNIKA SKARŻĄCYCH

I.

Działając w imieniu skarżących, właściwe pełnomocnictwa w aktach sprawy, niniejszym pismem wskazuję aktualne stanowisko w toczącym się postępowaniu.

W dniach 28 stycznia 2014 roku oraz 7 listopada 2014 roku zostały przedstawione stanowiska w sprawie, przez Prokuratora Generalnego oraz Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle tych stanowisk przepisy poddane kontroli w skargach złożonych, przez skarżących, nie obowiązują, w związku z czym nie mogą być przedmiotem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, a postępowanie powinno podlegać umorzeniu.

Stanowisko obu organów pomija zasadnicze zagadnienie prawne będące podstawą wniesionych skarg konstytucyjnych, a mianowicie zastosowania przez Sąd Apelacyjny w P w toku procedury orzekania - nieobowiązujących przepisów prawa.

Zagadnienie utraty mocy obowiązującej przepisów art. 2 ust.1 lit e dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej oraz § 5 rozporządzenia wykonawczego do dekretu PKWN nie jest przedmiotem skarg konstytucyjnych, ponieważ to zagadnienie zostało w sposób jednoznaczny i ostateczny rozstrzygnięte orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego z 2001 i 2010 roku¹ i dlatego właśnie, z powołaniem się na konsekwentne stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, skarżący poddają osądowi Trybunału zastosowanie w indywidualnej sprawie,

¹ Zob. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2001 roku (sygn. SK 5/01, LexPolonica nr 355030) oraz Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2010 roku (P 107/08, OTK ZU 2010/3A poz. 27)

wskazanych przepisów nieobowiązującego prawa i naruszenia przez organ państwa ich konstytucyjnych praw.

W istocie rzeczy, w intencji skarżących, przedmiotem kontroli konstytucyjnej jest bezprawne, naruszające obowiązującą Konstytucję działanie organu państwa – Sądu Apelacyjnego w P , poprzez pozbawienie skarżących należnych im praw konstytucyjnych.

Odmowa merytorycznego rozpoznania sprawy przez Trybunał Konstytucyjny i zakończenie postępowania wywołanego skargami konstytucyjnymi - umorzeniem, co samo w sobie jest celem Prokuratora Generalnego oraz Sejmu, w istocie rzeczy zmierza do uniknięcia napiętnowania niekonstytucyjnego działania organu państwa i oznaczać będzie akceptację dla bezprawia i przyzwolenia na naruszanie konstytucyjnych praw osób pokrzywdzonych przez nieobowiązujące przepisy dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Szczególnej uwag wymaga fakt, że skutki orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego będą wykraczały poza zakres indywidualnego rozstrzygnięcia, albowiem ocena legalności i praworządności działania organu państwa (Sądu Apelacyjnego w P) na płaszczyźnie stosowania w praktyce nieobowiązujących norm godzących w podstawy praw obywatelskich zawartych w Konstytucji, będzie istotnym probierzem praworządności w Polsce.

II.

Sąd Apelacyjny w P rozstrzygając sprawę skarżących, dotyczącą podpadania ich nieruchomości pod przepisy dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej, odmówił jej rozpoznania jako sprawy cywilnej uznając, że w sprawach „dekretowych” obowiązuje wyłącznie droga postępowania administracyjnego, zainicjowana postępowaniem opartym o treść § 5 Rozporządzenia wykonawczego do dekretu.

Skoro Sąd Apelacyjny w P odmówił rozpoznania sprawy skarżących jako cywilnej i odesłał ich na drogę postępowania administracyjnego to naruszył nie tylko przepisy Kodeksu Postępowania Cywilnego (art.2 § 3 k.p.c.), ale przede wszystkim przepisy obowiązującej Konstytucji, albowiem odmowa rozstrzygnięcia sprawy została oparta o nieobowiązujące przepisy prawa tj. § 5 ust.1 Rozporządzenia wykonawczego.

Wyrok w sprawie skarżących narusza ich konstytucyjne prawo, co do oczekiwania pewności obowiązywania prawa i działania organów władzy publicznej zgodnie z prawem wywodzonym z artykułu 2 Konstytucji, zgodnie z którym Rzeczypospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, ergo działającym na podstawie obowiązującego prawa.

Wyrok jest wydany również z rażącym naruszeniem artykułu 7 Konstytucji, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w P narusza podstawowe wolności i prawa człowieka i obywatela zagwarantowane w Konstytucji, w szczególności gwarantowane Konstytucją prawo do sądu (art. 45 ust.1 Konstytucji i artykuł 177 Konstytucji), pozbawiając możliwości zbadania sprawy przez sąd powszechny, w sytuacji gdy nie obowiązuje przepis nakazujący rozpoznanie tej sprawy przez inne organy.

Te naruszenia przepisów Konstytucji oraz inne wskazane we wniesionych skargach konstytucyjnych stanowią o fundamentalnym problemie przedstawionym do rozpoznania Trybunałowi Konstytucyjnemu. Skarżący nie mają bowiem, w Rzeczypospolitej Polskiej, jakiegokolwiek innego środka prawnego, który mógłby skutecznie przeciwstawić się niekonstytucyjnemu zastosowaniu, przez organ władzy publicznej, przepisów nieobowiązującego prawa.

III.

Sąd Apelacyjny w P oparł się na nieobowiązujących przepisach prawa i dokonał w księgach wieczystych wpisu Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości w miejsce skarżących. Sąd Apelacyjny w P , bazując na przepisach dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej, uznał że normy, z tych przepisów wynikające, wywołują w obecnym stanie prawnym skutki prawnorzeczowe i taki też skutek wywołało to orzeczenie wobec skarżących.

Rozstrzygnięcie sądu apelacyjnego stwierdza, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 2001 roku oraz z 2010 roku nie mają zastosowania w sprawie, gdyż orzeczenia Trybunału odnoszą się do stanów prawnych sprzed 1958 roku. Jest to ewidentny przykład naruszenia podstawowych poglądów Trybunału Konstytucyjnego na kwestię obowiązywania przepisów dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej i braku możliwości wywoływania przez te przepisy, pod rządami obecnie obowiązującej Konstytucji, skutków prawnorzeczowych.

Tym samym doszło do sprzecznego z Konstytucją zastosowania, przez Sąd Apelacyjny w P , nieobowiązujących przepisów prawa.

Z powyższego wynika zaś, że orzeczenie sądu apelacyjnego narusza prawo własności skarżących (art.64 Konstytucji), w tym w szczególności artykuł 64 ust.3 Konstytucji, który stanowi że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności, a naruszenie to wyraża się w dokonaniu nacjonalizacji nieruchomości skarżących w oparciu o nieobowiązujące przepisy dotyczące reformy rolnej prowadzonej przez PKWN od 1944 roku.

Trybunał Konstytucyjny, w swym orzeczeniu z dnia 1 marca 2010 roku (sygn. P 107/08), podkreślił, że ze względu na charakter reformy rolnej, spreczny z podstawami demokratycznego państwa prawnego, w którym ochrona własności prywatnej stanowi jedną z naczelných zasad systemowych, dekret o reformie rolnej – ani tym bardziej akty wykonawcze wydawane na jego podstawie – nie może być współcześnie wykonywany przez organy władzy publicznej Rzeczypospolitej Polskiej.²

Nieobowiązywanie aktu prawnego oznacza, że nie może on być zastosowany w jakimkolwiek stanie faktycznym (zob. postanowienie TK z dnia 1 marca 2010 roku P 107/08 oraz zob. m.in. wyroki TK: z 31 stycznia 2001 r., sygn. P 4/99, OTK ZU nr 1/2001, poz. 5, pkt 3 uzasadnienia; w sprawie o sygn. SK 5/01, pkt 4 uzasadnienia, w sprawie o sygn. SK 49/05, pkt 3 uzasadnienia; oraz postanowienie TK z 27 marca 1996 r., sygn. U 7/95, OTK ZU nr 2/1996, poz. 11).

Zestawienie powyższych poglądów Trybunału Konstytucyjnego prowadzi do sformułowania jednoznacznej zasady obowiązującej w Rzeczypospolitej Polskiej: utrata mocy obowiązującej przez dekret PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej wraz z przepisami wykonawczymi powoduje, że nie mogą one być w praktyce zastosowane i wywoływać jakichkolwiek skutków prawnorzeczowych. Działanie organów władzy publicznej, wbrew wspomnianej zasadzie, narusza konstytucyjne prawa i wolności osób, dotkniętych takich działaniem.

Okazuje się jednak, że pomimo jednoznacznego stanowiska Trybunału w zakresie obowiązywania dekretu oraz rozporządzenia wykonawczego do niego, oba akty prawne, dotyczące dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej, stanowią podstawę dla orzecznictwa sądów powszechnych, Sądu Najwyższego oraz sądów administracyjnych (zob. treść skargi kasacyjnej, gdzie przywołano liczne orzecznictwo zapadłe po 2010 roku, w zakresie obu przepisów). Akty te, które według poglądu Trybunału Konstytucyjnego, wyczerpały swą moc

² Zob. cz. II punkt 4.5.5. postanowienia TK z dnia 1 marca 2010 roku (P 107/08).

obowiązującą w latach 50-tych XX wieku³ stanowią w dalszym ciągu podstawę orzeczeń organów władzy publicznej. Taki stan rzeczy, jest w ocenie skarżących, nie do pogodzenia z przepisami obowiązującej Konstytucji i nie gwarantuje ochrony konstytucyjnych praw i wolności.

IV.

Reasumując powyższe, nie jest więc celem skarżących – tak jak próbuje się to wykazać w stanowiskach uczestników postępowania – podważanie stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w sprawach art. 2 ust.1 lit e dekretu PKWN oraz § 5 ust.1 rozporządzenia wykonawczego do tego dekretu.

Celem skarżących jest uzyskanie – zgodnie z treścią artykułu 79 ust.1 Konstytucji – uzyskanie od Trybunału Konstytucyjnego ochrony prawnej związanej z ewidentnym naruszeniem konstytucyjnych praw i wolności skarżących, związanych z wydaniem wyroku opartym o nieobowiązujące przepisy prawa.

Celem skarżących jest uzyskanie od Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzi na kardynalne pytanie: Czy w aktualnym stanie prawnym ukształtowanym przepisami obowiązującej Konstytucji możliwe jest zastosowanie przepisów dekretu PKWN w celu przejęcia własności nieruchomości (nawet nieruchomości ziemskich podpadających pod przepisy dekretu), a tym samym, w oparciu o przepisy dekretu i przepisów wykonawczych do niego, wywołać skutki prawno-rzeczowe polegające na pozbawieniu prywatnego podmiotu własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, który wywodzi swe prawo własności w oparciu o przepisy tego dekretu?

Dla skarżących odpowiedź na to pytanie jest oczywista, kiedy zna się i respektuje poglądy Trybunału Konstytucyjnego. Jednakże praktyka stosowania prawa przez organy władzy publicznej wskazuje, że nie przestrzegają one wykładni i reguł prawnych zawartych w orzecznictwie Trybunału. Dziwi więc – stanowisko uczestników postępowania – że nie uważają za niezbędną do wyjaśnienia i rozwiązania sytuację, w której organy władzy publicznej stosują nieobowiązujące przepisy prawa. Zdumiewa fakt, że dla uczestników postępowania zaistniały stan chaosu w orzecznictwie jest sytuacją normalną. Nie do przyjęcia jest, dla skarżących, sytuacja w której toleruje się orzekanie na podstawie nieobowiązujących przepisów, naruszając konstytucyjne wolności i prawa.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje każdemu ochronę jego praw i wolności, pozwalając skierować do Trybunału Konstytucyjnego określoną skargę. Obywatel nie ma innego skutecznego środka prawnego, który mógłby podważyć orzeczenia sądów powszechnych i Sądu Najwyższego wydane w oparciu o nieobowiązujące przepisy prawa. Prawa i wolności wywodzone są z Konstytucji i są one dane każdemu, w związku z tym jedynie organ stojący na straży konstytucji, jakim jest Trybunał Konstytucyjny, może rozstrzygnąć ostatecznie o zgodności z Konstytucją naruszenia tych praw i wolności, jakim jest stosowanie nieobowiązujących przepisów przez wymiar sprawiedliwości. Prawo do takiego rozstrzygnięcia wynika z Konstytucji i nie powinno to prawo być, li tylko deklaracją.

Załączniki:

- 3 kopie pisma dla uczestników postępowania

³ Zob. część II, punkt 4.6.2. postanowienia TK z dnia 1 marca 2010 roku (P 107/08).

ADWOKAT
DAWID SIWA